

tudíž žádného dalšího ospravedlnění potřebí nemá. Sem hledí konečně i § 38 lit. c) knih. zák. Dle čl. III. odstavec druhý a čl. XXVII. uv. zák. k ex. řádu jest povolení a provedení takového pojištění vázáno na předpisy exekučního řádu o exekuci ku zjištění (§ 370—377 ex. ř.) t. j. musí se dít ve formách pro tuto exekuci tam předepsaných, kdežto na materiálních předpokladech takového pojištění se ničeho nezměnilo (čl. III. odstavec první a motivy k čl. XXVII.). V tomto případě žádá se výslovně zabavení vkladů strany povinné v sirotčí pokladně ku zjištění erární pohledávky na dani válečné v obnosu 41.760 Kč, tedy exekuce ku zjištění, a sice na základě zaručovacího nálezu ze dne 9. srpna 1921, čís. 618 vynesného proti straně povinné. Jest tedy materiálním podmínkám cit. dvorních dekretů vyhověno, aniž třeba, by zaručovací nález měl potvrzení vykonatelnosti. Byla by stačila také pouhá žádost s vyložení věci (druhý dvor. dekret a § 38 lit. c) knih. zák.). Bylo tedy žádanou exekuci ku zjištění povolit, to ale ve formě exek. řádem (§ 374 a 294, 295 ex. ř.) předepsané, čehož však první soudce nedbal.

Čís. 1263.

Nariadení konkursního soudu ve smyslu § 11 (2) konk. řádu vztahuje se pouze na exekuční prodeje, jež byly právě v době vyhlášení konkursu ustanoveny neb alespoň povoleny bez určení dražebního roku; nelze je však rozšiřovati v tom směru, že by exekuční soud nesměl ve lhůtě v nariadení stanovené (nejvýše 60denní) žádného exekučního prodeje povolit.

(Rozh. ze dne 25. října 1921, R I 1301/21.)

Vymáhající věřitel navrhl v srpnu 1921 prodej předmětů, jež byly v říjnu 1920 exekučně zabaveny. Na jmění dlužníkovy byl vyhlášen dne 1. července 1921 konkurs. Soud první stolice exekuční prodej nepovolil, poukávav k ustanovení § 12 konk. řádu. Rekursní soud prodej povolil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Jest správné, že vyhláškou krajského soudu v L. ze dne 1. července 1921 byl na jmění Františka S-a uvalen konkurs a ve vyhlášce výslovně uvedeno: »Na exekučním soudu jest, aby podle § 11 konk. ř. odložil výkon nucené dražby na 60 dnů.« Tímto všeobecným ustanovením, nevztahujícím se na jednotlivé určité exekuce — předpokládajíc, že by bylo po zákonu oprávněno — byl exekuční soud vázán jen u exekučních prodejů, které by právě v době vyhlášení konkursu byly ustanoveny neb povoleny bez určení dražebního roku, nelze však tomu rozuměti tak, že by exekuční soud nesměl po 60 dnů od vyhlášení konkursu žádného exekučního prodeje povolit. Účel ustanovení toho, zakládajícího se na § 11 konk. ř. byl zajisté jen ten, aby správce konkursní podstaty měl čas a příležitost se o exekučních věcech, úpadce se týkajících, informovati a zabrániti tomu, by bezprostředně po vyhlášení konkursu nebyly exekuční

prodeje konány a při nich věci úpadcovy nebyly za nepoměrně nízký peníz vydraženy. Exekuční soud, zamítнув žádost o povolení prodeje z toho důvodu, že byl na jmění Fr. S-a vyhlášen konkurs, neměl pro zamítnutí to zákonného důvodu, neboť ani § 10 ani § 12 konk. řádu nelze v tomto případě použítí a proto správně rekursní soud změnou usnesení toho povolil navrhovaný prodej. Při tom nikterak nepadá na váhu, zda zabavené předměty byly mezi tím dne 13. srpna 1921 dle § 119 konk. ř. veřejně prodány.

Čís. 1264.

Subjektivní nemožnost plnění, jež nastala po uzavření smlouvy, nesproštuje dlužníka povinnosti plnění předmět smlouvy, a to bez rozdílu, zda jde o věc zastupitelnou či nezastupitelnou.

(Rozh. ze dne 25. října 1921, Rv I 479/21.)

Smírem ze dne 18. září 1919 zavázal se žalovaný, že dá pro žalobce v uschování činely, avšak ještě téhož dne je dal do veřejné dražby, v níž je sám koupil a po té na podzim roku 1920 je opět prodal třetí osobě. Žalobě, domáhající se na žalovaném, by dodržel smír, procesní soud první stolice vyhověl, odvolací soud ji zamítl. Důvody: Odvolání nelze upřítí oprávnění potud, pokud běže rozsudek v odpor pro nesprávné posouzení právní, jež spatřuje odvolatel v tom, že tu bylo neprávem použito ustanovení § 919 obč. zák. ve starém znění. Po této stránce dlužno poukázati k tomu, že není mezi stranami sporu o tom, že odvolatel činely, jež dne 18. září 1919 ve veřejné dražbě vydražil, již nemá, nýbrž že je prodal na podzim 1920, tedy ještě dávno před žalobou, která byla podána dne 1. února 1921, kapelníkovi. Tomu-li tak, je žaloba, domáhající se toho, by odvolatel splnil tvrzenou úmluvu z 18. září 1919, naprosto pochybená, neboť tu nejde o původní nemožnost plnění, jak na myslí má ustanovení § 878 obč. zák. ve znění III. novely, nýbrž o dodatečnou nemožnost plnění, která byla přivoděna odvolatelem, a v případě takovém dlužno užítí ustanovení § 920 obč. zák. (ve znění III. novely), který praví, že druhý smluvník může žádati pouze náhradu škody pro nesplnění nebo od smlouvy ustoupiti. Nemělo by také smyslu, aby odvolatel byl odsouzen k něčemu, co splnit nemůže.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

Důvody:

Nesprávné právní posouzení věci shledává dovolatel v právním názoru odvolacího soudu, že zcizením předmětu sporu žalovaným nastala proň dodatečná nemožnost plnění, která má v zápětí, že žalobce může požadovati na žalovaném pouze náhradu škody pro nesplnění, nebo může od smlouvy ustoupiti. Vývodům odvolacího soudu v tomto směru nelze přiznati oprávněnosti. Dle občanského zákona sluší totiž rozeznávati objektivní nemožnost plnění od nemožnosti subjektivní, obtížnosti plnění pro zavázaného. Objektivní nemožnost při uzavírání smlouvy působí, že smlouva platná ani nevznikne (§ 878 obč. zák.), objektivní nemožnost do-